



КНИЖКА СЕДМА

МАЙ

Душата ми май почна да се стѣга,  
все рано въвв леглото си да лѣгамъ;

все рано утромъ съненъ да се дигамъ,  
подъ мишница съсъ малката си книга

веднага къмъ училище да тичамъ,  
макаръ че го почитамъ и обичамъ.

Не! Вѣрно е! Обичамъ да се уча.  
Но тука вече има други случай.

Сега е май! Зелено е полето,  
и вѣчно синьо, свѣтло е небето.

И въздухътъ е топълъ като ласка,  
и все навѣнъ, навѣнъ ме нѣщо тласка.

Азъ, седналъ, часъ не мога да изтрая,  
все щѣ ми се да тичамъ, да играя.

Сега е май. Въвъ него е вината,  
той гони всрѣдъ полетата децата.

Н. Фурнаджиевъ

